Ægtefolkene før Brylluppet,

eller

De ere hiemme.

Comisk Syngestykke i een Act

af

Desaugiers;

med Musik

af

Alexander Piccini.

Oversat

ved

N. T. Bruun.

Kiøbenhavn 1818.
Trykt paa F. Brummers Forlag
hos C. Græbe.

Personerne:

Valsain, ung Officier, Frue Solanges Elsker.
Frue Solange, ung Enke.
Duclos, Valsains Onkel, Oberst ved Husarerne.
Madame Bertrand, Valsains og Frue Solanges Veninde.
Dutrecht, Tapetmager og Møbelhandler.
Germain, Valsains Tiener.
Finette, Frue Solanges Kammerpige.
To Arbeidskarle.

Skuepladsen forestiller en halvmøbleret Sal. I Baggrunden tre Døre, og to paa Siderne. Paa Tilskuernes venstre Haand en Secretaire med Skrivertøi; paa høire et Fag Vinduer. — Handlingen foregaaee i Paris.

Ægtefolkene før Bryllupet,
eller
De ere hiemme.

Første Scene.

Madame Bertrand (staaende ved Vinduet.) Aha! der har vi Møblerne! — Kom kun op, Godtfolk! herop! — men tag Jer for alting i Agt, at I ikke støder min Lygte nede i Forstuen! — Sagte, sagte! vaersomme med Tøiet! — (Hun gaaer frem paa Skuepladsen.) Nu har jeg dog, Gud skee Lov, faaet min tredie Etage udleiet med! — Sandt nok, jeg lader mig den godt betale; men det er ikke mere end billigt: Værelserne ere gode, og Udsigten deilig! to Fag Vinduer vende ud til Torvet, fire til Canalen, og tre til den botaniske Hauge; —

desuden er Nabolauget ogsaa ret kiønt, og den unge Dame jeg har faaet i Logis, haaber jeg, vil heller ikke giøre det til Skamme. — Hun er smuk, den lille unge Enke, og hendes Tienestefolks Væsen stadfæster fuldkommen de gode Tanker jeg strax fattede om hende. Det er en Dame af Stand, af meget god Stand, og naar en Vertinde vil conservere sit gode Navn og Rygte, maa hun især vaage vel over, hvad Slags Folk hun tager i sit Huus.

Vise.

1.

Jeg veed mit Huus er uberygtet
og har det bedste Renomée;
thi jeg, som Lucifer, har frygtet
hver uhonet Logerende.
Jeg ogsaa veed, man mig bagtaler;
men jeg beleer al Klaffersnak! —
sit Huus kun slet man anbefaler,
naar man modtager alskens Pak!

2.

Man for en Snerpe mig udskriger,
ja, kalder mig en karrig Aand,
fordi jeg frygter det Slags Piger,
som boe paa deres egen Haand.

Saavel i Sal som Sovekammer
maa alting ordentligt gaae til!
Jeg huser aldrig de Madammer,
hvis Tiidsfordriv er Elskovs Spil!

Anden Scene.

Madame Bertrand. Germain. Finette. Et Par Karle, (som bringe adskillige Møbler.)

Germain. Her ere vi da! — Sæt Divanen der!

Finette. Og Natbordet her!

Germain. For Vinduet? — rigtig! der kan man see — og sees!

Finette. Javist! et Speil er et Portrait, som altiid maa sættes i det fordeelagtigste Lys.

Germain. Spillebordet her, paa venstre Side af Døren!

Finette. Læg de Noder der!

Germain (til Karlene): Godt, Børnlille! hent nu Claveret; naar I komme tilbage, skal I faae Drikkepenge. Skynd Jer!

(Karlene gaae.)

Mad. Bertrand. Et Claveer? Altsaa spiller Fruen?

Finette. Ah, er De der, Madame Bertrand? Om min Frue spiller? jo, det skal jeg love for! Hun har vist ikke været en Maaned her i Paris, førend alle Concerterne vil kappes om hende. De faaer hende nok at høre.

Mad. Bertrand. Jeg glæder mig allerede dertil! De troer det kanskee ikke, men jeg er som gal efter Musik! Uden at rose mig selv, sang jeg i forrige Tider adskillige Comediestykker som en lille Nattergal! Især havde jeg et lille Stykke, som alle Folk sagde, at jeg sang perfekt — kanskee kiender Jomfruen det? — det begynder saaledes: "ak! liflig-grumme Kierlighed!" Min arme salig Mand accompagnerede paa Fløitedouce, og naar vi saa kom til Fermatet — Jomfruen veed nok! — det — (hun qvinkelerer.) — aa! saa bleve vi altiid afbrudte af saadan en skingrende Klappen og Raaben: "Bravo! Bravissimo!" at man kunde ikke høre en Tone af Resten; men det maa jeg sige: min salig Mand tracterede ogsaa sit Instrument, saa det var en Lyst! — Men spiller Fruen ogsaa paa Fiol?

Finette. Paa Fiol? — Fruen?

Mad. Bertrand. Ja, jeg saae her blev bragt en i Gaar.

Finette. Det er hendes Mands.

Mad. Bertrand. Hendes Mands? Jh, jeg troede hun var Enke.

Germain. Ja, det troede vi med; men han er staaet op fra de Døde, den salig Herre!

Mad. Bertrand. Snak for sin Aske!

Germain. Det er som jeg siger. I Løverdags kom han tilbage fra Armeen, efter at han var bleven liggende som død paa Valpladsen.

Mad. Bertrand. Jh, den gode salig Herre!

Finette. Tænk Dem vores Glæde og vores Forundring, da vi i Forgaars, just som vi komme her ud af Huset, see den gode salig Herre, som De siger, komme galopperende over Torvet i fuldt Fiirspring!

Mad. Bertrand. Jh, Gud skee Lov, at det ikke var min Mand!

Germain. "Herre! Hr. Ritmester!" raabde jeg efter ham; han standser, vender Hovedet om, kiender os, springer af Hesten, og

fortæller os Underværket om sin Opvækkelse fra de Døde; vi berette ham igien hans Kones Ankomst til Paris — —

Mad. Bertrand. Den stakkels lille Kone!

Finette. Nu ere vi bange for, at ved pludselig at aabenbare hende en saa glædelig Tidende — thi De begriber nok, Madame, at en ung Kone, som i atten Maaneder har troet sig Enke, og nu vaa eengang faaer sin Mand tilbage —

Mad. Bertrand. Jo, tro mig: det kan giøre en Rumstering i et Hierte!

Finette. Ikke sandt? det kunde let have farlige Følger. Altsaa har vi besluttet, ikke at sige hende det mindste, førend vi lidt efter lidt har forberedet hende paa dette uventede Syn.

Germain. Og vi tvivle ingenlunde om, at jo De, Madame Bertrand, i denne Henseende er ligesaa taus som vi.

Mad. Bertrand. Ja, det forstaaer sig, at jeg er taus! hvad andet? Det skulde giøre mig hiertens ondt, om jeg var Skyld i, at — Skal det vare længe inden Hemmeligheden kommer for en Dag?

Germain. I det høieste 24 Timer, da baade Herren og Fruen flytte herind i Dag, og det dog er vanskeligt at beboe samme Værelser, uden at see hinanden.

Mad. Bertrand. Det vilde dog ret have fornøiet mig, om jeg kunde have bragt den stakkels Frue denne glædelige Tidende! — Ak, den Enkestand! den Enkestand! det er en piinagtig Ting for et Menneske! — men, Herregud! siden det da maa saa være, ja, saa vil jeg gjøre mig Umage for at tie — men dog ikke længer, end de bestemte 24 Timer!

Finette. Saasnart den Smule Tiid er forbi, give vi Dem Mælet tilbage, Madame!

Mad. Bertrand. Saa faaer jeg da finde mig deri! Jeg skal være stum; — men for ikke at bryde mit Ord, dersom Fruen kanskee kom i det samme, vil jeg dog skynde mig herfra. Stakkels lille Kone! have været Enke i atten Maaneder — det maa have været et tungt Kors!

(gaaer.)

Tredie Scene.

Finette. Germain.

Finette (leende): Naa, Germain! hvad tænker Du?

Germain. Naa, Finette! hvad tænker Du selv?

Finette. Det Puds, vi spille, er saa driftigt! —

Germain. Javist er det driftigt; men uden dette Puds var Germain tabt for sin Finette, og Finette tabt for sin Germain!

Finette. For at paaskynde Foreningen imellem Din Herre og min Frue, og følgelig vor egen med, givte vi dem sans façon sammen, og indlogere dem, uden at de veed et Ord deraf, i samme Værelser.

Germain. Men hvad Ulykke er der vel i det? — Ritmester Valsain kommer nu over Hals og Hoved til Paris; Din Frue, hans Kiæreste, har kun været her en Uge længer; og har han ikke ydermere befalet mig, at skaffe ham Logis i samme Huus, hvor hun boer, for at kunne have den Glæde, at see hende hvert Øieblik paa Dagen?

Finette. Det veed jeg nok; men nu var der ingen flere Værelser ledige her i Huset. —

Germain. Hvad kunde jeg da vel gjøre bedre, for at opfylde min Herres Ønske, end at give ham ud for Frue Solanges Mand? Han havde befalet mig at kiøbe sig en Deel Møbler: dem blander jeg hulter til bulter med dem, Du havde Ordre at kiøbe til Din Frue. Det kalder jeg et Genietræk, som aldrig kan forfeile sin Virkning, og som, efter Din Frues bekiendte Passion for min Herre, absolut maa medføre deres Giftermaal.

Finette. Eller vort Løbepas!

Germain. Nu vel, kan det ikke andet være, saa slaae vi vore Pialter sammen i Hymens Tempel; Du bliver Badskerkone og jeg Haarskiærer; faae vi ikke det Store, noies vi med det Smaa, og saaledes trodse vi fri og frank baade Skiebnens og vore Herskabers Nykker!

Finette. Ret saa, Germain! Jeg beundrer Din Philosophie!

Germain. Det er kun smaa, lave Siele, som i slige Tilfælde frygte, betænke sig, og giøre Beregninger. Hoveder som Germains —

Finette. — Slaae paa Nakken ad Forhindringer!

Germain. Netop, min Smukke! Hvad Dievlen stak der ogsaa Din deilige, capricieuse Frue, at hun pludselig slog op med min Herre, og lod ham staae der som en Nar, og det endogsaa Aftenen for Brylluppet?

Finette (leende): Havde hun endda biet til Dagen efter Brylluppet, saa havde Tingen været i sin Orden?

Germain. Ganske rigtigt! det er noget man seer hver Dag. Men, nei, til Trods for de allerommeste Eder og kielneste Bryllupsforæringer, forsvinder Frue Solange pludselig fra Lyon, hvor Partiet skulde gaae for sig, og reiser sporenstregs til Paris med sin Finette, der vist var ganske utrøstelig over at miste sin tro Germain, i det Øieblik, da hun troede, at have ham saa fast i sine Garn!

Finette. Din Herres Jalousie var Skyld i hele Ulykken. Jeg havde hundrede Gange sagt ham, hvordan det vilde gaae; men han vilde aldrig troe mig, og, hvis Du ellers husker det, var Aarsagen, hvorfor han sidste Gang giorde sig Uvenner med min Frue, saa høist urimelig — !

Germain. Ja, jeg husker nok, at den var Signalet til vor Skilsmisse!

Finette. Husker Du ogsaa, hvor jeg strømmede i Taarer, dengang jeg forkyndte Dig denne bedrøvelige Afreise?

Germain. Husker Du ogsaa, hvor jeg betalde Dig med samme Mynt?

Finette. Endnu mere: jeg husker endogsaa, at jeg tog det for falsk Mynt!

Germain. Mine Taarer falsk Mynt?! O, utaknemmelige Engel! havde jeg paa det Samme Tiid til at afmale Dig den ynkelige Tilstand, hvori mit Hierte dengang var! Ingen Tiggerham kunde være mere sønderslidt og i Pialter! det var et Øieblik! et Øieblik! — Men lad os nu nytte dette Øieblik til at tage Fortegnelsen over Møblerne i Øiesyn! (han tager et Papiir op af Lommen.)

Finette. Lad Møblerne fare! de ere betalte. —

Germain. Ja, Jeres — men vore!

Finette. Hvad siger det! — Det vigtigste vi har at giøre, er at udsprede Rygtet om min Frues Giftermaal med Din Herre saameget, her i Huset og hele Nabolauget, at de ikke kan skilles fra hinanden igien, uden at det

vilde volde den forargeligſte Opſigt; og kiender jeg min Frue ret, vil den blotte Tanke derom indjage hende ſaadan en Skræk, at hun for krøb i et Muſehul, end hun tilintetgiorde et Partie, ſom vore Opdigtelſer har ſmeddet ſammen.

Germain. En meget rigtig Slutning! Vor Løgn bliver til Sandhed. —

Finette. Din Herre faaer min Frue! —

Germain. Vi følge deres Exempel! —

Finette. Bryllupsdagen bryder frem! —

Germain. Og ſluttes med et herligt Giæſtebud!

Finette. Hvorved jeg gior Honneurerne! —

Germain. Med den hvide Brudekrands i Haaret! —

Finette. Og Du pyntet og friſeret! —

Germain. Ph! aa, tael ikke om min Friſur!

Duet.

Germain.

Ah! Tanken gior mig bange!

Finette.

Amors Baand alt længe os bandt!
Finette blive ſkal Din Fange. —

Germain.

Og jeg — jeg er Din Arreſtant!

Begge.

Amors Baand alt længe os bandt!

Finette.

Hvad kan jeg mere vel forlange?
Du være vil min Arrestant! —
Naar Kone og Mand vi nu ere,
hvorlænge vil Du tro mig være?

Germain.

Mit hele Liv!

Finette (smilende):

Hvad siger Du!?
Det var formeget at forlange!
og Dine Løvter, er jeg bange,
Du ikke kom ihu!

Germain.

Hvorlænge troer Du vel, min Rare!
Din Kierlighed til mig vil vare?

Finette.

Mit hele Liv!

Germain (parodierende Finette):

Hvad siger Du!?
Det var formeget at forlange!
og Dine Løvter, er jeg bange,
Du ikke kom ihu!

Begge (skiæmtende):

O, skionne Pagt! Hver mener hvad han siger!
Vor Ægtestand vil blive lykkelig!
thi hvis det hænder, jeg Dig sviger,
Du intet kan bebreide mig!

Germain.

Imidlertiid jeg Haand Dig giver:
mit Hiertet alt Dig hører til.

Finette.

Ah, Kierlighed vort Valgsprog bliver;
men vi for Intet sværge vil!

Finette.

Vi for vor Fremtiid ei er bange;
Vor skionne Kiæde Amor bandt!
Finette være vil Din Fange;
Germain er hendes Arrestant!

Germain.

Vi for vor Fremtiid ei er bange;
Vor skionne Kiæde Amor bandt!
Finette være skal min Fange;
Germain er hendes Arrestant!

Germain. Men medens vi staae her og snakke, glemmer jeg min Herres Brev til hans Onkel.

Finette. Den Onkel, som han engang skal arve?

Germain. Hvis der bliver noget at arve; thi han æder Arven op, inden han faaer den.

Finette. Veed Du Indholden af Brevet?

Germain. Min Herre beder ham besøge sig.

Finette. Besøge sig? Min Gud! den Onkel fordærver os alting! — Lad ham i det mindste blive borte til i Morgen.

Germain. Det er ganske umuligt! Han skal bringe os Penge.

Finette. Men om han nu faaer min Frue at see?

Germain. Søg at holde hende afveien.

Finette. Paa hvad Maade?

Germain. Du kunde —

Finette. O Himmel! der er hun! jeg hører hende komme! —

Germain. Jeg smutter ned ad Bagtrappen.

Finette. Hvor skal jeg sende hende hen?

Germain. Paa Bal, paa Comedie —

Finette. Men om hun nu ikke vil gaae?

Germain. Fanden i Vold!

(han løber ud.)

Finette (allene): O Finette! Finette! i hvilken Kattepine Du har bragt Dig selv!

Fierde Scene.

Frue Solange. Finette.

Fruen. Omsider er jeg da hiemme! — Min Gud! hvad det Paris dog er et Chaos! — hvilken Larm! hvilken Trængsel hvor man kommer! (hun aabner Secretairen, og lægger en Pengepung i en af Skufferne.)

Finette. Javist, Frue, det er ligesom Rheden hiemme ved Brest: det evige Ebbe og Flod.

Fruen. Skuespil — Spadseretoure — Bygninger — alt hvad man seer, henriver og fortryller En. — Jeg vil blive i Paris for bestandig!

Finette. Det er Net, Frue! man siger jo ogsaa, at Paris er de smukke Fruentimmers Paradiis.

Fruen. Ah! hvad min Fodeby dog gior en jammerlig Figur ved Siden af det guddommelige Paris!

Finette. Altsaa er det stakkels Brest da reent glemt og faldet i Unaade? —

Fruen. Jeg er bange for det!

Finette. Og ere alle Indbyggerne med indbefattede i Unaaden? — hvad, Frue?

Fruen. Jeg veed ikke en eneste af dem allesammen, som i Henseende til Vittighed, Væsen og Artighed, kunde sammenlignes med Cavaliererne i denne By.

Finette. Ikke en eneste? Det er da ogsaa vel meget sagt! og dersom jeg torde huske Fruen paa —

Fruen. O, det Natbord der er nydeligt! (hun seer sig i Speilet, og retter paa sit Haar.)

Finette. — Men det tør jeg da ikke, siden Fruen har forbudet mig at nævne hans Navn. Stakkels unge Mand! —

Fruen. Faaer jeg min Hat i Aften?

Finette. Ganske vist, Frue. — Han var saa beskeden, saa om og forbindtlig — og saa gavmild! (hun seer paa en Ring, som hun har paa Fingeren.)

Fruen. Og mit Claveer? —

Finette. Det kommer siden, Frue! — Og hvor Uniformen klædte ham deiligt! hvor den vaiende Fierbusk tydeligt sagde: "her seer I en af Krigsgudens Favoritter!" — Saa pludselig blive Uvenner med ham: det var da ogsaa ret en Ynk!

Fruen. Du tager Dig altsaa overmaade meget af den arme Valsain?

Finette. Naa, hvilket Mirakkel! — Det er saamæn første Gang i al den Tiid vi har været her, jeg hører hans Navn komme over Fruens Læber!

Fruen. Ingen Anmærkninger, Jomfrue! (munter): Hvor min pludselige Afreise maa have forundret ham!

Finette. Forundret ham! — nei sig: bedrøvet — overvældet — sønderknuust ham! — Det skulde slet ikke undre mig, om vi en af Dagene saae ham komme hertil.

Fruen. Han? komme hertil! Saalænge som jeg nu alt har været her i Paris — :

kunde han ikke tyve Gange havt Tiid til at komme hertil, til at kaste sig for mine Fødder, og bede om Forladelse for al sin urimelige, ubegribelige Jalousie? kunde han ikke det?

Finette. Jo, det kunde han rigtig nok! men allerførst maa man dog have sine Forretninger i Orden.

Fruen. Sine Forretninger? Den vigtigste af alle Forretninger er den, at følge den Person man elsker, og af hvem man er elsket igien — thi jeg elskede ham! — dengang, skiondt nu elsker jeg ham slet ikke mere, — nei, — slet ikke! — og havde jeg ikke seet mig i Speil paa min Cousine, der efter fire Maaneders Forløb fortrød, at hun havde taget Valsains gode Ven, Oberst Dorsey, der ogsaa var jaloux, jo! saa kunde jeg have været taabelig nok til anden Gang at opoffre min Frihed! — Men jeg veed da heller ikke, hvorfor jeg vil tale om den Ting — jeg har over hundrede Gange lovet mig selv, at jeg slet ikke mere vil tænke paa Valsain! —

Finette. Det forstaaer sig! men hans Erindring er endnu saa levende! —

Fruen. O, bie kun! jeg skal nok glemme ham — jeg vil det — jeg bør det!

Finette. Javist; men Ulykken er, man gior ikke altiid hvad man burde giøre! — O, min Gud! havde jeg nu ikke selv nær glemt, at sige Dem denne lille Seddel! —

Fruen (snapper Seddelen med Iver): Fra Valsain!? — giv hid! (Hun brækker den.) Nei! — (i en kvækket Tone): Fra Frue Dorville — Hun tilbyder mig en Plads i sin Loge paa Operaen i Aften. Jeg tager derimod. Hun vil have Svar? — Jeg vil skrive hende til. Om Formiddagen Concert, om Aftenen Skuespil, om Natten Bal! — o, det er allerkiereste! det er fortryllende! Jeg vil aldrig mere forlade Paris! (Hun sætter sig og skriver).

Finette. Imidlertiid er det dog Skade, at den Tvang Enkestanden fører med sig, ikke tillader Fruen, at tage Deel i alle de Forlystelser, som passe sig for Deres Alder. Verden er saa ondskabsfuld!

Vise.

I.

Hvor en Enke er at beklage!
hun smukt maa forsage hver Fryd!
ja, selv Tanken om at behage
forbydes af den strenge Dyd!

Af denne tunge Slavelænke
frelser os kun den givte Stand:
jeg paastaaer derfor, at hver Enke
i Hast bør vælge sig en Mand!

2.

Vistnok, Manden vil Herre være;
men er kun en Kone lidt klog,
hun ham Mores tilsidst vil lære,
og ryste af sit Trældomsaag.
For Hymens Sag jeg trolig fægter;
Enkestand er jo Ynkestand!
Er Du klog, Du først Manden ægter,
elsk ham saa siden — hvis Du kan!

Fruen (reiser sig): Bring dette Brev til Frue Dorville — og hent saa med det samme den Hat jeg har bestilt.

Finette. Strax, Frue! (sagte): Skamfærd! om vor anden Logerende kom, medens jeg var borte! endnu er det for tidligt. (høit): Saa Fruen vil blive ganske allene hiemme?

Fruen. Ja, hvorfor ikke?

Finette. Jeg mener kun — for ifald her kom Fremmede —

Fruen. Saa skal jeg nok tage imod dem; men hvem skulde her vel komme? Du veed jo, jeg kiender ingen her i Byen.

Finette (sagte): Bekiendtskabet kunde snart blive giort.

Fruen. Gaae nu, og skynd Dig tilbage.

Finette. Skal skee, Frue! (sagte): Nu faaer jeg lade Tingene gaae som de kan! Friskt vovet er halvt vundet! (hun gaaer.)

Femte Scene.

Frue Solange (allene).

Finette tager sig Valsains Skiebne nær — men ret overlagt: har hun saa stor Uret? Hun har ofte havt Prøver paa hans Gavmildhed — og jeg, jeg havde ikke mindste Aarsag til at beklage mig over ham, dersom han ikke var plaget af den afskyelige Jalousie, som hvert Øieblik fik ham til at mistænke mig uden mindste Grund; — men saaledes ere Mandfolkene! for hvad der virkelig skeer, ere de stokblinde, men for Indbildninger have de Falkeøine! — Jo længer jeg tænker derpaa, jo mere glæder jeg mig over den Beslutning jeg fattede; jeg har een Gang været saa lykkelig at undgaae Snaren; jeg skal vist ikke oftere falde i den!

Rondeau.

Den Enke mistet har Forstanden,
som atter træder Altret nær!
Et Lotterie er stedse Ægtestanden:
to Gange vinder man ei der!
Lad andre være Daarer
og byde Faren Trods;
for sildigt vore Taarer,
o Søstre, straffe os!
See, mig til Mønster tager!
jeg kiender intet Savn!
Jeg Eders Kaar beklager!
og fra min sikkre Havn
med ynksomt Smiil
jeg raabe vil:
Den Enke mistet har Forstanden o.s.v.
Skiondt Aldren mig ei tynger,
jeg alt er bleven viis!
og sieleglad jeg synger
min gyldne Friheds Priis!
Paa Hymens Lænker bære:
den Byrde er saa tung!
Jeg vil ei Slave være!
man er kun een Gang ung!
Den Enke mistet har Forstanden,
som atter træder Altret nær!

der, Tete-à-Teter! — men dog er Senge den Artikel, hvori jeg især glimrer! uden at rose mig selv.

Aria.

Sødt i mine Senge
hviler man sin Krop!
der man sover længe,
og vil seent staae op!
Godtfolk de forynge;
og som i en Synge
vugges man deri
sødt frem og tilbage!
deres Trylleri
gienner bort hver Plage.
Tro mig: slig en Seng
giores ei i Fleng.
Jeg har selv proberet
dens Elasticitet;
jeg har udstuderet
hver Commoditet.

Fruen. Men maa jeg nu ikke spørge om Aarsagen, hvorfor jeg beæres med Deres Besøg?

Dutrecht. Egentlig er Aarsagen til min Visit — reverenter talt: min Profit! —

Fruen. Hvorledes! Har De ikke faaet Deres Betaling?

Dutrecht. Aa jo, allerdyrebareste Frue —

Fruen. Nu vel, og en retskaffen Mand kræver vist ikke to Gange for det, som —

Dutrecht. Vist har jeg faaet min Betaling — quasi — Godtaar med Halvpart! sige vi for et gammelt Ord! —

Fruen. Hvordan!? —

Dutrecht. Ja, allerdyrebareste Frue: Deres gode Kammerjomfrue har contant betalt alt hvad hun har taget hos mig; men derimod har jeg tilgode for alt hvad jeg har leveret til Deres gode Hr. Kiæreste, Manden, og jeg kommer nu, for at —

Fruen (leende): Til min Mand, siger De?

Dutrecht. Ja, hierte Frue: til Deres Mand! — De leer? Ja, det er meget godt; men jeg haaber dog, at Sagen ingen Ubehageligheder vil have?

Fruen. Da indtreffer der dog en lille en.

Dutrecht. Og den er? om jeg tor sporge.

der, Tete-à-Teter! — men dog er Senge den Artikel, hvori jeg især glimrer! uden at rose mig selv.

Aria.

Sødt i mine Senge
hviler man sin Krop!
der man sover længe,
og vil seent staae op!
Godtfolk de forynge;
og som i en Gynge
vugges man deri
sødt frem og tilbage!
deres Trylleri
gienner bort hver Plage.
Tro mig: slig en Seng
giores ei i Fleng.
Jeg har selv proberet
dens Elasticitet;
jeg har udstuderet
hver Commoditet.

Fruen. Men maa jeg nu ikke spørge om Aarsagen, hvorfor jeg bæres med Deres Besøg?

Utrecht. Egentlig er Aarsagen til min Visit — reverenter talt: min Profit! —

Fruen. Hvorledes! Har De ikke faaet Deres Betaling?

Dutrecht. Aa jo, allerdyrebareste Frue —

Fruen. Nu vel, og en retskaffen Mand kræver vist ikke to Gange for det, som —

Dutrecht. Vist har jeg faaet min Betaling — quasi — Godtaar med Halvpart! sige vi for et gammelt Ord! —

Fruen. Hvordan!? —

Dutrecht. Ja, allerdyrebareste Frue: Deres gode Kammerjomfrue har contant betalt alt hvad hun har taget hos mig; men derimod har jeg tilgode for alt hvad jeg har leveret til Deres gode Hr. Kiæreste, Manden, og jeg kommer nu, for at —

Fruen (leende): Til min Mand, siger De?

Dutrecht. Ja, hierte Frue: til Deres Mand! — De leer? Ja, det er meget godt; men jeg haaber dog, at Sagen ingen Ubehageligheder vil have?

Fruen. Da indtreffer der dog en lille en.

Dutrecht. Og den er? om jeg tor spørge.

Fruen. At jeg ingen Mand har.

Dutrecht. Saa hierte Frue er ikke givt? Ja saa! (sagte): Jeg lugter Lunten! en Grund mere til at have et Øie paa hver Finger! (høit): Givt eller ikke givt, saa haaber jeg dog, at hierte Frue vedkiender sig Gielden?

Fruen. Deri tager De Feil, min Herre; thi jeg vedkiender mig den aldeles ikke.

Dutrecht. Ja, da vedkiender jeg mig mine Møbler! her er Regningen derover, som beløber sig til 1440 Livres, og jeg gaaer ikke af Pletten, førend jeg har faaet mine Penge!

Fruen. Veed De vel, min Herre, at denne Tone —

Dutrecht. — Ikke staaer Dem an? det gior mig hiertelig ondt! Men jeg vil ikke lide under hvad Spliid og Trætte, der muligt kan være kommen imellem Fruen og Hendes gode Kiæreste efter den Tiid jeg leverede mine Møbler! — Kiøb er Kiøb!

Fruen (utaalmodig): Den Mand snakker over sig! (kalder): Finette! —

Dutrecht. Ja, kald De kun! Som sagt: jeg gaaer ikke, førend jeg har faaet mine Penge!

Fruen (som før): Finette! — Madame Bertrand!

Syvende Scene.

Frue Solange. Dutrecht. Germain.

Germain. Hvad er det for en Larm?! (saate): Frue Solange er her! Au! — Man maa forstille sig!

Dutrecht. See der, Frue, der er netop den Karl, som tog imod Meblerne til Dem.

Fruen (forundret): Germain her!?

Germain. Fruens ærbødigste Tiener!

Fruen (til Germain): Skulde Din Herre være her i Paris?

Germain. Troer Deres Naade han kunde leve uden Dem?

Dutrecht. For mig kan han leve eller døe, ligesom ham lyster! men mine Penge —!

Germain. Hvor ubarmhiertig De har behandlet ham! Var det saaledes De burde betale ham hans Kierlighed?

Dutrecht (til Germain): Og er det saaledes Du vil betale mig min Regning?

Germain (sagte): Saa tie dog stille, Mester Dutrecht! i Morgen skal Han, min Siel, faae den betalt! — Men gaae nu sin Vei, ellers fordærver Han os jo hele Legen!

Dutrecht. Fordærver jeg Jer Legen?

Germain (hvidskende): Jh, ja vist! Seer Han da ikke nok, at det er en Overraskelse min Herre vil volde sin Kone? —

Dutrecht. Hans Kone? Men Fruen siger jo, hun er ikke givt!

Germain (forlegen): Saa? siger hun det? (leende): Ah, min gode Dutrecht! for en Mand af Verden, maa Han tillade mig at sige Ham, at han er noget uerfaren! — Hun ikke givt? — Seer Han da ikke — ?

Dutrecht. Aa, jeg seer ingen Ting! — Jeg seer ikke mine Penge!

Germain. Dem skal Han faae at see i Morgen den Dag.

Dutrecht. Paa Cavaliers Parole?

Germain. Paa Cavaliers Parole!

Dutrecht. Himlen høre det! ak ja!

Germain (sagte, i det han faaer Dutrecht paa Døren): Fanden føre Dig herfra!

Aattende Scene.

Frue Solange. Germain.

Germain. Jeg beder Fruen tusinde Gange om Forladelse for denne ubehagelige Scene! Men det Hele reiser sig af en Feiltagelse: min Herre kunde ikke udholde den Tanke, at leve adskilt fra Dem, og er fulgt efter Dem til Paris, og nu har en gunstig Skiebne just maget det saaledes, at han er kommen til at boe i selvsamme Huus som De.

Fruen. Hvad! Valsain boer ogsaa her i Huset?

Germain. Ja, Deres Naade, og deraf kom den gamle Møbelhandlers Feiltagelse. Vi har ogsaa kiøbt Møbler af ham, og denne Omstændighed har saaet ham til at troe, at De var givt med min Herre, som vilde give Alverdens Skatte for, at denne Indbildning var Sandhed.

Fruen. Valsain her i Paris?! Naa, derpaa gienkiender jeg hans Hoved!

Germain. Siig heller: hans Hierte! — og derom vil De selv strax kunne overtyde Dem:

thi jeg hører ham komme. Han veed, at De er hans Gienboerske, og han brænder af Længsel efter at bevidne Dem sin Henrykkelse.

Fruen. Da agter jeg ikke at tage meget venligt imod ham — (sagte): skiøndt det gier mig ondt! — men jeg bør dog straffe ham lidt for hans Driftighed!

Niende Scene.

Frue Solange. Germain. Valsain.

Valsain (seer sig om, i det han træder ind): Det er godt, meget godt!

Germain. Saa Herren er fornøiet?

Valsain. Ja; Du har viist, at Du har Smag.

Germain. Da har De dog endnu ikke seet det Smukkeste: — see Dem ret om, Herre!

Valsain (bliver Frue Solange vaer): Hvem er den Dame?

Germain (sagte): Vor smukke Gienboerske, Frue Solange, som kommer —

Valsain (sagte): Til mig? det er charmant! (høit og meget glad): O, kiereste Frue! hvad det [illegible] mig sødt at see Dem igien, i det

Øieblik, da jeg frygtede at have mistet Dem for evig!

Germain (sagte): Nu er da Samtalen begyndt! Gud see i Naade til mig ved Forklaringen!

Fruen (kold): Tienerinde, Hr. Ritmester!

Valsain. Det smerter mig inderligt, at jeg ikke var hiemme, da De kom.

Fruen. Hvad vilde De da have giort?

Valsain. Fløiet Dem imøde! — Germain, en Stoel til Fruen.

Fruen. Jeg vil nok staae. (sagte): Det er snurrigt! han gior Honneurerne i min Stue!

Valsain. Jeg haaber dog, at længe har De ikke ventet paa mig?

Fruen. Jeg, min Herre? Jeg ventede Dem slet ikke.

Germain (sagte til Valsain): Hun vilde blot see et Glimt af Deres Værelser; — Herregud! det er en Smule Fruentimmer-Nysgierrighed — gliid over den Ting!

Fruen. Jeg undrer mig endogsaa meget over Deres Dristighed at følge efter mig til Paris. Min Afreise fra Brest maatte dog tydeligt nok sige Dem mit Sindelag i Henseende til Dem.

Valsain. Det er sandt; men det har ikke forandret mine Følelser for Dem, og det tydeligste Beviis derpaa, er min Bestræbelse for at komme til at boe i Huus med Dem.

Fruen. De maa tilstaae mig, min Herre, at det er endogsaa noget mere end Driftighed, efter hvad der er foregaaet imellem os, at indlogere Dem i samme Huus som jeg. Det er grusomt handlet imod mit Rygte! — og dersom De ikke hører op med Deres Besøg, vil De ogsaa nøde mig til at forlade dette Logis.

Valsain. Men hvad beklager De Dem over, Frue? Jeg har endnu ikke taget mig den Frihed, at giøre Dem min Opvartning, endskiøndt vi maaskee kun ere adskilte ved en eneste Etage, thi jeg boer i tredie, og De? —

Fruen. Ogsaa i tredie Etage.

Germain (hurtig): Ja, Herren og Fruen boe jævnsides — hver paa sin Side af Gangen, mener jeg.

Valsain Er det muligt?

Fruen. Retsaa, min Herre! anstil Dem kun forundret!

Valsain. Jeg sværger Dem til: jeg vidste ikke —

Fruen. I Morgen forlader jeg dette Huus. —

Valsain. Jeg med!

Fruen. Og flytter til den anden Ende af Byen.

Valsain. Saa følger jeg efter Dem!

Fruen. Hvordan, Hr. Ritmester! De vover —

Valsain. — At følge Dem som Deres Skygge, indtil det ved Omhyggelighed og Bønner er lykkedes mig, igien at vække den Følelse, jeg engang havde det Held at indskyde Dem, og uden hvilken Livet slet ingen Tillokkelser har for mig.

Fruen. Denne Følelse har Deres krænkende Mistanker for evig slukt.

Valsain. Skulde oprigtig Anger ikke kunne tænde den igien!

Fruen. Aldrig!

Valsain. Velan da! Men saalænge Deres Haand er fri, skal intet i Verden forbyde mig, at giøre mig Haab om den!

Fruen. Jeg har aldrig seet Mage til Paatrængenhed! — Forlad mig, min Herre!

Germain (sagte): Der har vi det Øieblik jeg frygtede!

Fruen. Jeg venter nogen her i Formiddag — jeg har Breve at skrive — jeg skal paa Øieblikket ud! —

Valsain (bydende hende sin Arm): Jeg vil langtfra ikke opholde Dem; men tillad mig at ledsage Dem —

Fruen. O nei, jeg gaaer helst allene.

Valsain. Jeg beder Dem —

Fruen. Det behøves ikke, siger jeg Dem!

Valsain. Siden det da er Deres bestemte Villie —

(Han gior en dyb Compliment for Frue Solange, som besvarer den, ved at neie ligesaa dybt, og begge blive paa deres Plads, i Forventning om at den anden skal gaae.)

Terfet.

Frue Solange (neiende for Valsain):
Hermed lev vel!

Valsain (bukker):
Ærbødig' Tiener!
men, skiøndt De mig alt Haab formener,
und mig dog den Fornøielse,
at jeg blot stundum maa Dem see!

Fruen.
Ja, dersom De mig først vil love,
at aldrig nævne Kierlighed.

Valsain.

O, Skionneste!
hvad De befaler, De ei veed:
kan vel mit Hierte dette Lövte vove?

Germain (sagte):

Jeg er i hæslig Nød bested!

Fruen (neiende som før):

Hermed lev vel!

Valsain (bukker atter):

Ærbødig' Tiener!

Fruen (sagte):

Endnu han ikke gaaer sin Vei!

Valsain (sagte):

Et heldigt Tegn! hun gaaer end ei!

Germain (sagte):

Fordømt! Finette kommer ei!
Min List ti Gange hun forener!
Hun er langt mere snu end jeg!

Fruen (neier tredie Gang):

Hermed lev vel!

Valsain (bukker som før):

Ærbødig' Tiener!

Fruen (utaalmodig til Germain):

Men hvorfor mon han bliver her? —

Germain (sagte til Fruen):

Det er Kierligheds Kamp, som for Dem ham hen-

river;

og, tro De mig, saalænge han Dem seer,
han sig herfra vist ei begiver.

Fruen (gaaer henimod Døren).

Valsain.

De gaaer herfra?

Fruen (utaalmodig):

Jeg maa vel saa!

Germain (sagte):

Gid een af dem blot vilde gaae!

Valsain.

Velan da! vel! Ærbødig' Tiener!
men, skiendt De mig alt Haab formener,
und mig dog den Fornøielse,
at jeg blot stundum maa Dem see!

Fruen.

At jeg maa ud, jeg ret beklager!
Jeg beder: sink mig ikke meer!

Valsain (afsides):

Godt! hendes Vrede alt aftager,
da til at gaae saa seen hun er!

Germain (sagte til Fruen):

Hvis De ham ei paa Døren jager,
til evig Tiid han bliver her!

(sagte):

Jeg troer at Lucifer dem plager!
gid Fanden føre hver sin Vei!

Sammen:

Valsain (til Fruen):
Et gunstigt Ord De mig blot sige —

Fruen.
Jeg svarer og jeg hører ei!

Germain (sagte):
Omsider maa hun Pladsen vige!

Sammen:
Fruen (fortrødelig):
Jeg mærker, jeg maa gaae min Vei!
Valsain (vil holde paa hende):
Jeg beder Dem: forlad mig ei!
Germain (sagte):
Naa, Gud skee Lov! hun gaaer sin Vei!
(Frue Solange gaaer.)

Tiende Scene.

Valsain. Germain.

Valsain. O Germain! jeg er ellevild af Glæde!

Germain. Desbedre, Hr. Ritmester! Men Aarsagen?

Valsain. Den sporger Du mig om?

Germain. For at komme efter den!

Valsain. For det første har hun besøgt mig: det har hun aldrig for giort.

Germain. Nei, det er sandt. (sagte): Dersom han vidste Sammenhængen! —

Valsain. For det andet sagde hun mig tre gange Levvel, inden hun gik.

Germain (sagte): Den Ting havde sine gode Grunde!

Valsain. Og for det tredie vil hun flytte, fordi hun boer i Huus med mig.

Germain. Og deraf slutter De? —

Valsain. At hun beviser mig den Ære at troe mig farlig, og at dersom jeg var hende ligegyldig, brød hun sig ikke mere om at boe i Huus med mig, end med en vild Fremmed.

Germain. Det kalder jeg at betragte enhver Ting fra den lattermilde Side! Nu vel, Hr. Ritmester! efter alt dette seer jeg kun eet Middel at gribe til.

Valsain. Som er?

Germain. At jage den Deilige tilbage i hendes sidste Forskandsninger, og ved en haardnakket Beleiring tvinge hende til en Capitulation, hvortil hun just ikke synes utilbøielig, og som vil krone vor Hæder.

Valsain. Det er just det jeg ogsaa har i Sinde. Der er kun en eneste Ting, som sætter mig i Forlegenhed.

Germain. Mangel paa Krigs-Ammunition, ikke sandt? Men i Deres kiere Onkels Ducater har vi dog en Flok Hielpetropper, som kan være os til stor Bistand ved denne Expedition.

Valsain. Bare han vil lade dem rykke frem!

Germain. Det maa han som en tro Allieret. Deres Depecher ere komne til Hovedqvarteret, og Svaret maa snart indtreffe.

Valsain. Maaskee var det bedst, at jeg selv gik hen til ham?

Germain. Ja, Bitterdød, Hr. Ritmester! i vore nærværende Positioner var det et saare fornuftigt politisk Træk.

Valsain. Troer Du virkelig?

Germain. De Capitaler man kan hente, ere altiid sikkrere, end de man maa vente; og vor Mobel-Leverandeur vil have sine Penge endnu i Dag.

Valsain. Jeg løber hen til min Onkel.

Germain. Gior det, Herre!

Valsain. Han veed hvor høit jeg elsker Frue Solange; mine Breve har afskildret ham hende, saa godt som Pennen kan beskrive slige Fuldkommenheder! nu vil jeg mundtlig stadfæste

de gode Tanker, han maae have fattet om hende, og jeg tvivler ikke om, at —

Germain. Godt, Hr. Ritmester! men vil De følge mit Raad, saa nævn Penge-Capitlet, inden De kommer til Kierligheds-Capitlet.

Valsain. Hvorfor det?

Germain. Fordi, dersom han faaer et Slags Ahnelse om det Brug De vil giøre af hans Penge, kunde det let hænde sig, at han ingen gav Dem.

Valsain. Du har Ret, og jeg vil følge Dit Raad. Den forbandede Karl har sommetider meget fornuftigee Ideer!

Germain. Ja, ikke sandt, Herre? men Penge — Penge: det er dog Hovedsagen! uden dem er det største Genie ikke andet end en Dosmer.

Valsain. Jeg flyver afsted, og bringer snart forgyldte Svovlstikker til at tænde Din Indbildningskraft.

Germain. Pas paa: den vil blusse som en Veegfakkel!

(Valsain gaaer.)

Ellevte Scene.

Germain (allene).

Nu friskt Mod, Germain! — Det er et farligt Stykke Arbeid; men hvor er den Fare man ikke overvinder ved Hielp af lidt Intrige?

Vise.

1.

Ved lidt Intrige
man sikker mod Maalet fremgaaer.
Smaafolk, Stormænd, samt Arme og Rige
vi jo see ei dens Hielp forsmaaer.
Hoihed og Magt og Glands man naaer
ved lidt Intrige!

2.

Ved lidt Intrige
en Elsker tidt baner sig Vei;
omt han smigrer sin hulde Pige;
hun tilsidst ei kan sige Nei:
saa hos Finette seired jeg
ved lidt Intrige!

3.

Ved lidt Intrige
tidt knyttes vort Ægteskabs Baand;

vi i Liſt maae for Kionnet vige:
thi de fødes med Snildhedsaand;
men dog jeg gierne rækker Haand
til elſket Pige!

(Lyttende): Hvad er det? — Jeg hører den kiere Onkel ude paa Trappen! Vivat! der har vi Hielpetropperne! — Vivat, ſiger jeg? nei, for Fanden! kom Finette eller hendes Frue nu i det ſamme, ſaa var det ude med os! — Jeg maa ſøge at faae ham ſnart til Dørs igien!

Tolvte Scene.

Duclos. Germain.

(I hele denne Scene maa Germains Mineſpil beſtandigt tilkiendegive hans Frygt for at ſee Frue Solange komme tilbage, og hans Higen efter at faae den Gamle til at gaae.)

Duclos. Ah, ſee er Du der, Germain? God Dag, min Knøs, god Dag!

Germain. O, Hr. Oberſt! hiertelig — hiertelig velkommen!

Duclos. Hvor er Din Herre?

Germain. Mødte Oberſten ham ikke? Han kunde ikke ſtyre ſin Længſel efter at ſee Dem, og ſaa gik han hiem til Deres Huus.

Duclos. Ei, det var jo fatalt!

Germain. Nu er jeg bange for han venter paa Dem hiemme, medens De venter paa ham her.

Duclos. Paa den Maade kom vi aldrig til at mødes. Jeg vil ſkynde mig hiem! —
(gaaer.)

Germain (ſagte): Godt! ſaa faaer Frue Solange ham ikke at ſee!

Duclos (vender om igien): Hør, Germain: veed Du ikke, hvortil Valſain vil bruge de Penge han har bedet mig om?

Germain. Hvortil han vil bruge dem? — Jo, Hr. Oberſt — det er til en Handel, ſom — ſom — ja, han fortæller Dem det nok ſelv.

Duclos. En Handel? nu er det viſt atter en Rideheſt han vil kiøbe ſig?

Germain. En Rideheſt, Hr. Oberſt? kan ſlige Bagateller komme i Betragtning nu? Nei, vi lægge os efter det, ſom er ſolidere.

Duclos. Saa min Neveu er da ikke længer forgabet i Heſte?

Germain. Han, Hr. Oberst? nei, han er bleven reent forandret. Men betænk, at Tiden gaaer!

Duclos. Hvad er da nu hans Passion?

Germain. Hvad der nu er hans Passion?

Duclos. Ja! det sporger jeg om!

Germain. Hvad der er hans Passion? — Det siger jeg Dem, faae mig Skam, ikke, Hr. Oberst! det var at lade den behagelige Overraskelse gaae til Spilde. Men vilde jeg Dem paa det samme hans Brevtaske! — ah! hvilken kraftig Stiil! hvilken Rigdom af Tanker! —

Duclos. Ah! nu forstaaer jeg Dig: han lægger sig efter det Skionne?

Germain. Efter det Skionne! ja, ganske rigtigt!

Duclos. Altsaa digter han?

Germain. Ja, hver Dag — (sagte): Løgne for sine Creditorer!

Duclos. Desbedre! denne Forandring vil fordoble min Glæde ved at omfavne ham. (gaaer nogle Trin, men vender atter om): Det er sandt, sig mig, Germain —

Germain (sagte): Djevlen annamme hans Spergsmaal!

Duclos. Hvor er den unge Enke bleven af, som han var saa forelsket i, medens han var i Brest? I sine Breve til mig afmalede han mig hende som en complet Engel.

Germain. Hvor troer nu Hr. Oberſten, at jeg skulde kunne huske —?

Duclos. Du er forlegen med at svare mig.

Germain. Nei, langtfra! men det er saadanne gamle Passager — Ah, hende, mener Hr. Oberſten? —: Frue Solange, som jeg saa tidt maatte rende grassates til?

Duclos. Saa nu husker Du hende dog?

Germain. Som om jeg stod midt i hendes Stue.

Duclos. Nu vel?

Germain. Nu vel, Hr Oberſt: hun er glemt.

Duclos. Aldeles?

Germain. Aldeles!

Duclos. Det gier mig ondt. Siden han yttrede saa stor Lyst til at ægte denne unge Enke, havde jeg erkyndiget mig nøiere om hende, og efter alle brave Folks Vidnesbyrd hørde jeg —

Germain. Hoilket, Hr. Oberst?

Duclos. At det var et fortræffeligt Fruentimmer.

Germain. Og De havde maaskee endogsaa samtykket —?

Duclos. Jh ja, hvorfor ikke?

Germain (sagte): Det er en Ræveſax!

Duclos (bliver ved): Jsær da denne Forening ventelig havde faaet ham til at forsage det letsindige Levnet, han længe har ført, og som jeg ikke veed, naar skal faae Ende.

Germain. Det er reent tilende, Hr. Oberst. Han er som omvendt, og indseer alle sine forrige Vildfarelser. Hvor er vel det unge Menneske, som kan sige sig fri for, aldrig at have snublet, i en Verden, der er saa fuld af Anstodssstene, især for en vakker ung Person som min Herre? Men nu er han i sikker Havn; han har givet alle Sirener og fristende Nymphер en god Dag, og holder sig ene og allene til Museerne; der ere skikkelige Pigebørn — og giøre de ikke Folk rige, saa ere de dog i det mindste ikke saa barbariske, at ødelægge dem! Men dersom Hr. Oberstен vidste, hvor inderligt min Herre længes efter at omfavne Dem, saa var De allerede —

Duclos. Nu falder der mig noget ind: det er bedst, at Du løber hiem til mit, og siger min Neveu, at jeg venter ham her; saa er det snarere bestilt!

Germain. Jeg, Hr. Oberst? lade Dem være ene her? men betænk —!

Duclos (skydende ham henimod Døren): Gaae bare! gaae! og skynd Dig alt hvad Du kan.

Trettende Scene.

Duclos. Germain. Finette (kommer trallende ind med en Papegie i Haanden, i det Øieblik Duclos vil skyde Germain ud af Døren).

Duclos. Hvad er det for en Pige?

Germain. Det veed jeg ikke. (sagte): Den forbandede Hat hun har med sig! (høit): Hvad Godt, lille Jomfrue? (sagte til Finette): Det er Onkelen!

Finette (med paatagen Forundring): O, min Gud! jeg beder meget om Forladelse. Jeg er gaaet feil.

Germain. Gid De ofte maa gaae saaledes feil, min Deilige! (sagte): Fanden tage Dig, Din Hex!

Finette (neiende): O, De er altfor artig, min Herre! (Hun lader som hun gaaer ud, men lister sig ubemærket af Duclos ind i Cabinettet paa høire Side).

Germain (sagte): Dengang slap jeg heelskindet!

Mad. Bertrand (udenfor): Herop! Bornlille! herop med det!

Germain (sagte): Saa for Fanden! Frue Solanges Claveer! alting sammenrotter sig imod os!

Duclos. Men vil Du da ikke gaae?

Germain. Jo, hiertelig gierne!

(Han gaaer).

Fiortende Scene.

Duclos. Madame Bertrand. To Karle, (som bringe et Claveer).

Mad. Bertrand (til Karlene): Sæt det her — her — godt — godt, Bornlille! — (Karlene gaae igien). — En musikalsk Dame i

mit Huus! o, det er deiligt! — Ah, bliv ikke vred, min Herre! Jeg saae Dem visselig først nu. Med Forlov: hvem vil De tale med? Tag ikke mit Spørgsmaal ilde op, men som Husets Vertinde —

Duclos. Jeg venter paa Ritmester Valsain. (Han sætter sig og blader i en Bog).

Mad. Bertrand. Paa Ritmester Valsain? — Altsaa veed Herren da —?

Duclos. — At han er kommen her til Byen; at han logerer her, og at jeg vil giøre min Neveu en Visit.

Mad. Bertrand. Saa De er hans kiere Onkel? — Ak! min Herre! hvad De maa være bleven tilmode! —

Duclos. Naar?

Mad. Bertrand. Vær saa god og tael lidt sagtere. — (hvidskende): Dengang De hørde, at han var død.

Duclos. Død? hvem?

Mad. Bertrand. Hr. Valsain.

Duclos (høit): Valsain død?!

Mad. Bertrand. Jh nei vist ikke —: tael dog sagtere: — men hans Kone troer det jo bestandigt.

Duclos. Hans Kone!

Mad. Bertrand. Tys! — Men Gud skee Lov! det har da ingen Nød — og det havde ogsaa været ubodelig Skade! — for det er sandfærdig dog et velsignet ungt Par!

Duclos. Hør, Madame: her maa slikke en Feiltagelse under. Hvem er det De taler om?

Mad. Bertrand. Jeg taler om en meget kiön Officier, som hedder Valsain, og for nogle Dage siden er kommen fra Armeen, efterat han var bleven liggende paa Valpladsen som død; og dette Rygte var blevet saa udspredt og bekræftet, at hans stakkels Kone endnu hver evige Dag græder sine modige Taarer over ham. Altsaa seer Herren selv, at i hendes Tilstand kan man ikke være vaersom nok med at aabenbare hende en Ting, som let kunde —

Duclos. O, Hvishvas! De snakker over Dem, Madame!

Mad. Bertrand (stødt): Snakker jeg over mig? Hvad vil De sige med det?

Duclos. Ih javist snakker De over Dem! Min Neveu har aldrig været holdt for død, og har heller aldrig været givt!

Mad. Bertrand. Nei, med Forlov: nu er det nok Herren, der har Sviin paa Skoven.

Deres Hr. Neveu er givt, og det givt tilgavns! Jeg har selv seet hans Kone, thi hun boer her.

Duclos. Boer min Neveus Kone her?

Mad. Bertrand. Ja, hun boer her — juſtement her! I Dag er hun flyttet ind. Dette Claveer, dette Natbord, diſſe Møbler høre hende til, og Ritmeſter Valſain bier blot paa et gunſtigt Øieblik til at lade ſig ſee for ſin Kone; og det Øieblik, det kommer ſaamæn nok: det ſvarer jeg for! thi naar en Mand kun er 28 Aar, og i ſaa lang Tiid har været ſkilt fra en ſmuk lille Kone, der endnu ikke er 20, ſaa er han tilviſſe altfor utaalmodig til at bie længe med at ſige: „her har Du mig igien!" og ſaa videre; og jeg ſkal love for, at inden Aften —!

Duclos. Ah, Madame! alt det, De der ſiger, er en Umulighed! —

Mad. Bertrand. Umulighed! — Umulighed!? —

Duclos. Jeg gad nok ſee paa, om min Neveu ſkulde være givt!

Mad. Bertrand. Og jeg, ſjeg gad nok ſee paa, om han ikke ſkulde være det!

(I den følgende Duet lader Madame Bertrand ſtedſe Munden løb, uden at høre efter Duclos.)

Duet.

Mad. Bertrand (meget ivrig):
Nei, min Herre! nei, nei, nei!
jeg taaler ei en slig Scandale!
jeg lader ei mit Huus bagtale;
ærbar og honet er jeg!

Duclos.
Naa, naa! lad mig et Ord dog tale!

Mad. Bertrand.
Kun smukke Folk har her logeret;
mit Huus ei blive skal torteret;
det conservere skal sit Ry!
Til hver en Laps jeg siger: Fy!

Duclos.
Jeg vil ei kranke Husets Ære;
det kan et Kydskheds Tempel være;
men givt er min Nevev end ei;
det maa jeg bedre vide, jeg!

Mad. Bertrand (bliver ivrig ved):
Jeg kun udleier mine Stuer
til givte Koner, Enkefruer!
Jeg for min Deel smukt siger Tak!
jeg huser aldrig lumpent Pak!

Duclos (utaalmodig):
Min kiere Moer, det er kun Snak!

Mad. Bertrand.

Vild: jeg deri min Ære sætter,
at i mit Huus Alt gaaer honet;
thi naar Ens Rygte først faaer Pletter,
det rendses ei ved nogen Tvæt.
Jeg for det Slags Dukker,
som gaae udenom,
Gadedøren lukker
og slaaer for en Bom!

Duclos (paa samme Tid, afsides):
Et saadant Skridt han skulde giøre,
og intet derom sige mig!
Nei, jeg af alleting kan høre,
at Konen snakker over sig!
(høit og ivrig til Md. Bertrand):
Hun er ikke ret klog!
Tie stille dog!

Mad. Bertrand (bister):
Nei, Herren selv bør tie stille!
Det er nok Ham, som ei er klog.

Duclos.

Ei denne Snak jeg mig laær indbilde!
Det er Kiællingesladder og Tant!

Mad. Bertrand.

Som jeg mærker, De vil mig drille;
Hvad jeg siger er vist og sandt!

Duclos (arrig):
Hun er ikke ret klog!
Tie stille dog!
Mad. Bertrand (ligeledes):
Han er ikke ret klog!
Tie stille dog!
Duclos (stamper i Gulvet):
Hun er gal!
Mad. Bertrand (ligeledes):
Han er gal!
Jeg troer han har en Perial!

Sammen:

Femtende Scene.

Duclos. Valsain. Madame Bertrand. Germain.

Germain (sagte): Vertinden er her endnu! Mon hun har holdt tæt?

Valsain (omfavner Duclos): Kiereste Onkel! —

Duclos (temmelig kold): God Dag, god Dag, Valsain!

Mad. Bertrand (sagte til Germain): Er Hans Herre ikke givt, saa skal Han faae med mig at bestille! (Hun gaaer.)

Germain (sagte): Kiælingen har sladdret!

Valsain. Hvor jeg længedes efter at omfavne Dem! Og hvor det glæder mig at see Dem saa frisk og rosk!

Duclos. Ja, jeg befinder mig ogsaa ret vel.

Valsain. De betragter mig? Ja, De seer, at Nevøen giver Onkelen intet efter; men det kommer af den ordentlige Levemaade jeg nu fører.

Germain. Hvad sagde jeg, Hr. Oberst?

Duclos. Saa Du virkelig har forsaget —?

Valsain. — Al Svir og Sværm, min Onkel. Jeg har omsider lært at indsee, at Forlystelser ere ikke Lykksaligheder, og kied af at flagre efter alle Skionheder, har jeg omsider ladet mig fængsle —

Duclos (hurtig): Ladet Dig fængsle?

Germain — (ligeledes): — Af det sande Skionne: Kunster og Videnskaber. (sagte til Valsain): Nævner De Enken, faaer De ikke en Skilling!

Valsain (sagte): Jeg er bange, Du har Ret. (høit): Her i Paris er deres sande Tempel: Malerkunsten, Musikken, Alt drives til Fuld-

kommenhed, og jeg vil herefter hellige disse guddommelige Kunsters Studium den Tiid jeg har tilovers fra min Tieneste.

Duclos. Ja, Germain havde nok sagt mig, at der var sprudet nogle poetiske Gnister fra Din Hierne; men han havde dog ikke fortalt mig, at Musikken —

Valsain. Hm! nogle Smaating for Violin: det er Alt.

Duclos. Du vilde overraske mig; men det er for sildigt! dette Claveer har røbet Dig.

Germain (sagte) Au, for Dievlen!

Valsain (forundret): Dette Claveer? det hører ikke mig til.

Duclos. Hvem da?

Valsain. Det veed jeg ikke. — Germain!

Germain. Hvad befaler Herren?

Valsain, Hvor er dette Instrument kommet her?

Germain. Sporger Hr. Rittmesteren nu om det? Hvad er det værd at forstille sig?

Valsain. Forstille sig?!

Germain. Jh ja. (sagte til Valsain): Siig ligesom jeg!

Duclos (sagte): De har Hemmeligheder, — Skulde Vertinden have sagt mig Sandhed? Jeg maa være ligesaa polidst som de. (høit): Jeg kan godt lide, min kiere Valsain, at Du lægger Dig efter dette Instrument; det er meget i Moden, og det er et Talent mere til at anbefale Dig hos den unge, smukke Dame, som jeg endnu i Dag vil fremstille Dig for.

Valsain. En ung, smuk Dame?

Duclos. Kom, lad mig engang høre en Prøve af Dit nye Talent.

Germain. O ja, Hr. Ritmester, en lille Prøve! Deres Onkel vil ikke være nogen streng Dommer; han veed nok, at efter tre, fire Maaneders Underviisning kan man ikke være ret vidt. —

Duclos. Nei, det forstaaer sig.

Valsain (til Germain): Hvad! Din Slyngel tør paastaae —?

Duclos. Har Du en god Læremester?

Valsain. Kiere Onkel! lad os holde op med dette Spog. — Dette Claveer hører ikke mig til; jeg har aldrig kunnet spille derpaa, og har det heller ikke i Sinde. Men een Ting maa jeg tage mig den Frihed at sige Dem: at dersom det er Deres Hensigt, at givte mig med den

unge Dame, De talde om, saa er det for sildigt!

Duclos For sildigt? — Man havde ikke bedraget mig: Du er givt.

Valsain. Jeg givt?

Duclos. Ja, ret Du! Dette Værelse hører Din Kone til; den Pige, jeg saae komme herind, var Din Kones. Men troe ikke, at enten Din Kone eller Du nogensinde skal komme til at arve mine Midler! —: Du har glemt, at jeg var Din Onkel — nu glemmer Jeg, at Du er min Søsterson — og fra i Dag af er det ude imellem os, reent ude! Farvel!

Germain (sagte): Tænkde jeg ikke nok, at Kierligheds-Capitlet vilde rive Penge-Capitlet af Pinden!

Valsain. Min Onkel! jeg vil tilstaae Alt for Dem. Sandheden er, at jeg elsker og tilbeder den indtagende Frue Solange høiere end nogensinde. Jeg erfoer hendes Afreise fra Brest til Paris: strax besluttede jeg at følge efter hende, og har nu leiet Værelser i samme Huus, hvor hun boer; men jeg sværger Dem ved min Ære, at jeg i øvrigt er fuldkommen fri; at jeg beboer disse Værelser ganske allene, og at alle de Møbler De her seer, Claveret undtaget,

ere kiøbte og betalte af Germain, som der staaer.

Duclos. Kan jeg ogsaa troe Dig?

Germain. Ja, Hr. Oberst, ingenting er vissere, — paa en eneste Artikel nær, hvori min Herre forhusker sig en Smule. —

Valsain. Hvad! Du understaaer Dig —?

Germain. Tillad: det angaaer blot den Artikel om Møblerne, som De siger jeg har kiøbt og betalt: — det sidste Ord kunde trænge til en vis Indskrænkning! —

Duclos. Er det ikke andet end det? den Ting skal have gode Veie! — Der har Du min Haand, min kiere Neveu! alting er glemt. Det var Vertinden, den Sladdersøster, som kom her og tudede mig Ørene fulde! — Det skal ellers lære mig, herefter at troe mere paa min egen Mening om Folk, end paa Kiællingesnak!

Frue Solange (udenfor): Finette!

Germain (sagte, i det han seer Frue Solange komme fra Baggrunden): Der har vi Enken! Nu er der ingen Redning mere! Bomben maa crepere!

(Han gaaer).

Sextende Scene.

Duclos. Valsain. Frue Solange (kaster sit Shawl paa en Stoel i det hun kommer ind).

Fruen (kaldende): Finette! — Finette! —

Duclos (sagte til Valsain): Hvem er den Dame, som kommer saa sans-façon herind?

Valsain (sagte til Duclos): Det er hende, min deilige Gienboerske, Frue Solange! (ved sig selv): Hun besøger mig atter! Godt! jeg er elsket!

Duclos (aflides): Allene, hos et ungt Mandfolk! Saadant et Skridt er, mildt sagt, en stor Ubesindighed.

Fruen. Finette! — nei, hun kommer ikke! Just, naar man trænger meest til de Mennesker, blive de borte. (Hun seer Valsain og Duclos): Ah, De her, min Herre? (sagte): See engang: han tager imod Visitter i min Stue!

Valsain. Som det lader, smukke Frue, har De en vigtig Sag at tænke paa.

Fruen. Ja, en yderst vigtig Sag. Man tilbyder mig Plads i en Loge paa Operaen; det er sildigt, og jeg har endnu ikke begyndt at klæde mig.

Valsain. De behøver saa lidet for at være pyntet.

Duclos (sagte): Mon hun kommer og klæder sig paa herinde hos ham!?

— Valsain. Tillad mig, her at forestille Dem min ærværdige Onkel, Oberst Duclos, som jeg saa ofte har fortalt Dem om.

Fruen. Hr. Oberst! jeg skammer mig over, at De skal finde mig saaledes i Negligé. Men min nylige Ankomst til Paris — Flytningen — og Alt dette er Skyld i at — — (Hun kalder): Finette!

Duclos. Ingen Undskyldninger, min Naadige! Det Portrait, min Neveu havde giort mig af Deres Yndigheder, er langtfra ikke overdrevet. Og jeg undres slet ikke mere over, at Frygten for at miste Dem, bragde ham til ufortovet at følge efter Dem til Paris.

Fruen. Ah, som jeg hører, har Hr. Ritmesteren allerede fortalt Dem sin Daarskab.

Duclos (sagte): Daarskab siger hun? ja' jeg frygter selv det er en Daarskab af første Skuffe! (sagte til Valsain): Hun aabner Din Secretaire!

Valsain. Med Tilladelse: hvad søger De der, Frue?

Fruen (halvsagte): Nei, hør! Kan man da drive sin Ubeskedenhed og Jalousie videre! — Nu har jeg nok ikke Lov til at tage Penge her i Secretairen!

Duclos. Penge!

Valsain. Jeg sværger Dem til, at jeg veed ikke, der er Penge, og at —

Fruen (tager en Pung med Penge, og seer paa sit uhr). Allerede syv! — og Frue Dorville, som venter paa mig! — Om Forladelse, mine Herrer! —

Valsain (vil holde paa hende): Jeg beder Dem: blot et eneste Ord endnu! —

Duclos (fører Valsain frem paa Skueplabsen, medens Fruen ubemærket af Valsain gaaer ind i Cabinettet paa høire Side). Nei, bie! bie! Siig mig: hvordan gaaer det til, at Du og hun har fælleds Pung?

Valsain (utaalmodig): Kiereste Onkel! De holder paa mig i dette Øieblik! — Frue! — Hun er borte, og jeg havde endnu tusinde Ting at sige hende; men jeg veed, at hun tager paa Operaen — jeg maa ogsaa derhen! — (Han kalder): Germain! — — kiere Onkel! jeg kommer

snart tilbage — Germain! — Kunne see hende, være hos hende hele tre Timer, saalænge Operaen varer! o, det bliver allerkiereste! (han løber ind i Cabinettet paa venstre Side i Baggrunden).

Duclos (allene): Hvordan Fanden hænger dog alt dette sammen?! Min Neveu er inde i det Cabinet — og den unge Frue i det! — Han har smidt sin Hat her paa Bordet og hun sit Shawl der paa Stolen? Hvem af dem er jeg nu egentlig hos her? — Skulde de holde mig for Nar! — For Dievlen! det vil vi dog see! Det er et evigt Sammensurium, Hocuspocus, Flteri! Han er gal — og hun er gal — og de vil giøre mig gal med! Men jeg maa have fat paa Vertinden, den Sladdertaske! og hende skal jeg klemme saalænge, indtil jeg faaer Hemmeligheden ud af hende, enten med det Gode eller det Onde!

(Han gaaer).

Syttende Scene.

Finette. Germain.

Germain (i en af Sidedørene): Finette!

Finette (ligeledes, paa den anden Side): Germain! (De liste sig begge ud af Kamrene).

Duet.

Germain.

Hvor gaaer det Dig?

Finette.

Min Gud! jeg ryster!

Germain.

Hvorledes troer Du det vil gaae?

Finette.

Jeg veed det ei; men jeg er Kryster!
vil Du som jeg, vi strax indpakke maae.

Germain (stolt):

Pakke ind!? Er Du ei meer Finette?
og er jeg ei Germain, Din Helt?
Paa vor Roes slig Skamplet at sætte:
det Raad mig klinger altfor fælt!

Finette.

Ah, Germain! Dit Mod mig opflammer!
vi vor Skiebne paa Peltsen gaae!

Germain.

Om end Lynet vor Skude rammer,
omsider vi dog Havnen naae!

Finette.

Det Givtermaal, vi har smedet,
jeg haaber Du har fortalt?

Germain.

Tilgavns jeg det har udspredet!

og det rygtes overalt.
Men Du? —

Finette.

Jeg brugde mine Gaver:
og Sladder er er Kunst, som jeg dyrker ei slet.
Jeg fire Koner det betroet haver:
nu veed hvert Barn paa Gaden det!

Germain (glad):

Alt hvad vi giore
god Fremgang har!

Finette (lyttende):

Tys! lad os høre! —
Der ingen var!

Germain.

Et Kys jeg maa Dig give;
en fiffig Glut Du er!

Finette.

Nei, nei! lad det kun blive!

Germain.

Jo ingen paa det seer!

Valsain (i Cabinettet):

Germain!

Fruen (i det andet Cabinet):

Finette!

Germain og Finette.

De paa os skrige!

Valsain (som før):

Germain!

Fruen (ligeledes):

Finette!

Germain og Finette.

Her jeg er!

Fruen (som før):

Kan Du da ikke høre, Pige?

Valsain (som før)

Kom, Knægt! lad mig ei vente her!

Attende Scene.

Germain. Finette. Frue Solange og Valsain (komme hver ud af sit Cabinet, hun i Puddertaabe og han i Sloprok):

Qvartet.

Fruen og Valsain (bestyrtsede):

O Gud! hvad! Dem jeg her skal finde?

(begge, pegende paa Cabinetterne):

Hvad! De var der?

Finette og Germain (afsides):

O Vok! o Vee!

Valsain.

Hvor gaaer det til—?

Fruen.

De var derinde?!
Hvor kommer De hos mig i Negligé?

Valsain (leende):

Hos Dem? —

Finette og Germain (sagte):

Ah, om en Hals vi ere!

Valsain (som før bukkende):

Jeg sikkert aldrig saa forvoven var!

Fruen.

Hos hvem troer De da vel at være?

Valsain.

Hos mig!

Fruen (vred):

Hos Dem?

Germain (til Fruen):

Den arme Stakkel spar!
Som De seer han en Raptus har;
vi alle Mennesker jo ere;
hos Dem han vil saa gierne være.

Fruen (til Valsain):

Nu er jeg snart af dette Væsen kied!
og jeg at gaae herfra Dem beder;
at De er her jeg ei tilstæder!

Valsain.

Men sig dog, hvorfor, bedste Frue,
De vil mig jage af min Stue?

Fruen (hidsig):

Jeg paastaaer Stuen, den er min!

Valsain.

Sammen: Forlad mig! Stuen, den er min!
Finette og Germain (afsides):
O vee! det bliver vor Ruin!

Nittende Scene.

Valsain. Frue Solange. Madame Bertrand. Finette og Germain.

Mad. Bertrand. Gud bevare os naadeligen vel! Hvad er alt dette for en Støi!?

Finette og Germain. Der er Sladderheren! lad os smøre Hæle! (de løbe ud.)

Mad. Bertrand Er det kanskee Virkningen af det første Møde efter Skilsmissen? eja!

Fruen. De kommer ret beleiligt, Madame! Gior mig den Tieneste at sige mig, hvem der beboer disse Værelser: Herren der eller jeg?

Mad. Bertrand. Jh, det giøre de begge to!

Fruen og Valsain. Begge to!?

Mad. Bertrand (til Valsain): Har De kanskee endnu ikke givet Dem tilkiende?

Valsain. Givet mig tilkiende? — for hvem?

Mad. Bertrand. For Deres gode Kone der!

Fruen. Nei, hør! de vil allesammen have, at jeg skal være givt!

Mad. Bertrand. Ja, det er noget, som det mindste Barn her i Nabolauget veed!

Fruen. Gud! hvad siger De!?

Mad. Bertrand. Det er velbekiendt, at Deres gode Kiæreste der er staaet op fra de Døde, — at han er baade frisk og rask — og at han med Guds Hielp skal trøste Dem for alt hvad De har døiet i de 18 lange Maaneders Enkestand.

Valsain. Men, Madame, jeg er ikke saa lykkelig, at være givt med Frue Solange.

Mad. Bertrand. Hvad! er det sandt? — ere De ikke Mand og Kone?!

Fruen. Jh nei langtfra! og jeg begriber ikke —

Mad. Bertrand. Død og Liv! de ere ikke Mand og Kone! — de ere ikke Mand og Kone! — og jeg, som har fortalt det allevegne! — Det er ude med mit og mit Huses gode Navn og Rygte! — Det er mig en evig Spot og Spee! — o Vok! og Vee!

Fruen. Hvem har kunnet opdigte en saadan Løgn!?

Tyvende Scene.

Frue Solange. Valsain. Mad. Bertrand. Duclos (holdende) Finnette (i det ene og) Germain (i det andet Øre).

Duclos. Her kommer jeg med begge Misdæderne! — de har bekiendt alting for mig.

Mad. Bertrand. Kom hid, I Skarnspak! kom hid, I skammelige Tøi!

Valsain. Germain!?

Fruen. Og Finette!?

Mad. Bertrand. Ja, dem var det, som først sagde det.

Valsain. Skurk! hvad har bragt Dig til

at sige en Løgn, der kunde blive Frue Solanges Rygte saa skadelig?

Germain. Min Ærbødighed for Deres Befalinger, kiere Herre.

Valsain. Hvad skal det sige?

Germain. Havde Hr. Ritmesteren ikke befalet mig at leie Værelser til Dem i samme Huus, hvor Frue Solange boede, for, som De sagde i Kierligheds Sprog: at indaande samme Luft som hun?

Valsain. Naa, videre!

Germain. Da jeg nu ingen Værelser fandt ledige, saa tænkde jeg som saa: at det var bedst at omkalfaktre Herrens Befaling paa min egen Maade; det er at sige: istedet for at leie Værelser til Dem i samme Huus som Fruen, leiede jeg Fruens Værelser i samme Huus.

Finette. Og da Germain og jeg vidste, at vort eget Giftermaal beroede paa Deres, gave vi Dem begge fælleds Møbler ligesom fælleds Stuer. Desuden veed jeg da nok, at min Frue just ikke seer Hr. Ritmesteren med saa ligegyldige Øine —

Fruen (alvorlig): Finette!

Finette. Om Forladelse, Frue! det slap mig kun saa af Munden — og derfor tænkde jeg, at naar alt kom til alt, saa vilde Fruen heller giore vore Ord til Sandhed, end give Anledning til Bysnak, der altiid volder en smuk ung Kone ligesaa stor Fortred som Ægtestanden volder hende Fornøielse.

Fruen. Heri har Hun giort feil Regning, Mamsel! Jeg gifter mig ikke, og Hun skal forlade min Tieneste.

Mad. Bertrand. Jo! Fruen maa gifte sig! Mit Huses Ære fordrer det.

Fruen. En snurrig Grund!

Valsain. Betænk, at jeg havde Løvte paa Deres Haand.

Duclos. Og at De er ikke 20 Aar endnu.

Mad. Bertrand. En Alder, hvori man slet ikke kan leve som Enke!

Finette. At alle Fruens og Ritmesterens Mobler ere sammenblandede.

Germain. At hele Nabolauget holder Dem for min Herres Kone.

Mad. Bertrand. Og at mit Huus bliver blameret, dersom De ikke gifter Dem!

Duclos. Kan De modstaae saamange yperlige Grunde?

Mad. Bertrand. Frue! tænk paa den ynkelige Enkestand!

Finette. Paa Omsorgen for Deres gode Navn.

Germain. Paa Ritmesterens Uskyldighed!

Valsain. Og min oprigtige Kierlighed!

Duclos. Og de 140 Mile han har redet!

Mad. Bertrand. Ja, hvad kan man ikke vente sig af en Mand, som man har narret saadant et Stykke Vei grassates — endogsaa forend Brylluppet?! Ak det maa blive et Liggendefæ af en Mand!

Valsain. Er det Erindringen om min forrige Opforsel, der skrækker Dem, o, saa tro mig: at den Fare, hvorfor den udsatte mig: at miste Dem — den svarer Dem for min Helbredelse! Jeg sværger Dem til: jeg skal aldrig mere være jaloux! ved evig Kierlighed og Tillid vil jeg bringe Dem til at glemme en Feil, som jeg selv ikke kan mindes uden at rødme! —

Mad. Bertrand. Ja, og hvordan det gaaer eller ikke gaaer, saa maa jeg som Vertinde dog vide; om det er Herren, der er i Beso-

gelse hos Fruen, eller Fruen, der er i Besøgelse hos Herren?

Fruen (efter et Ophold, hvori hun seer smilende paa Valsain, der kysser hendes Haand med Henrykkelse): Nu vel! saa lad os blive enige om: at ingen af os er i Besøg — men at vi begge ere hiemme.

Alle. Vi gratulere! vi gratulere!

En og Tyvende Scene.

De Forrige. Dutrecht.

Dutrecht (med en halv Perial):

Ja, det kan nok være, Godtfolk! men I skulde dog ikke lege hiemme, forend I har betalt mig mine Mobler.

Germain (sagte til Valsain:) Det er Mobelhandleren, Herre!

Dutrecht. Altsaa for sidste Gang, hierte Frue —!

Fruen. For sidste Gang, min Herre: jeg har intet at tale med Dem. Hold Dem til Finette.

Dutrecht (til Finette): Jeg haaber da, hierte Mamsel — !

Finette. Jeg skylder Ham ingenting, Faer: hold sig til Germain!

Dutrecht (til Germain): Jeg haaber da, hierte Monsieur —

Germain. Det rager ikke mig, Faer: hold sig til min Herre!

Dutrecht (til Valsain): Jeg haaber da, gunstige Herre — !

Valsain. Det skal have gode Veie, Mester! hold Han sig til min Onkel!

Dutrecht. „Hold sig til Mamsellen! hold sig til Monsieuren! hold sig til Herren! og hold sig til min Onkel!" — Tilsidst skal jeg vel holde mig til Fanden? og saaer endda ligemeget! — Hvad skal alle disse Hocuspocus betyde? Holder man mig for Nar her?

Duclos. Nei, min kiere Mand, man holder Ham ikke for Nar; det vil Han kunne see af dette Papiir.

Dutrecht (tager det). Det er da ventelig en Vexel paa Sigt?

Duclos. Nei, det er min Adresse. Kom til mig i Morgen Formiddag, saa skal De faae Deres Penge.

Dutrecht. Tør jeg spørge, hvorlænge gunstefulde Herre bliver hiemme?

Duclos. Til Klokken 2.

Dutrecht. Saa skal jeg have den Ære at være hos Dem i det seneste Klokken 7!

(Hangaaer).

Slutningsvise.

Frue Solange (til Valsain):

1.

Jeg Dem min Frihed giver hen;
men lad mig Offret ei fortryde!
lign, o Valsain! ei visse Mænd,
som hastigt Troskabseden bryde!
i Konen-de Slavinden seer,
og hendes Favn er dem et Fængsel;

thi aldrig for vort Hiertes Længsel
de hiemme er!

Germain.

2.

En ulykſalig Creditor
paa Godtfolks Døre daglig banker;
men ingen ſvarer ham et Ord,
og aldrig Audients der vanker.
Men hvis en Pige kommer der,
(iſær hvis hun er af de Smukke!)
paa Timen Døren vi oplukke
og hiemme er!

Madame Bertrand.

3.

Forſkiellige Folk, forſkiellige Hiem:
den Ting er reen ſom Fod i Hoſe;
jeg veed Logis til hver af dem,
ſkiøndt jeg ei min Forſtand vil roſe:
I Daarekiſten Standqvarteer

jeg vil anvise hver Coquette;
de gamle Giække og med Rette
der hiemme er!

Valsain.

4.

Hver rask Soldat, hver Krigens Søn
paa blodig Valplads hører hiemme;
i Kampen høster han sin Løn,
naar kiæk han lyder Æres Stemme!
Sit høie Maal han for sig seer,
hvor Fædrelandets Banner vaier!
Imellem Fare, Roes og Seier
han hiemme er!

Finette

(til)

(Publikum.)

5.

Vort unge kiælne Ægtepar
var nylig for Logis i Klemme;

dog hvis de Eders Bifald har,
de nu anſee ſig her ſom hiemme.
Thalia har ſin Bopæl her;
ved mig hun Eder inviterer!
Sand Munterhed, hvor hun logerer,
jo hiemme er!

(De ſidſte Linier gientages i Chor og

Dækket falder.)